

Arrest

nr. 347 983 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 februari 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen, van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I b/s, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 29 juli 2013 wordt besloten om aan verzoekende partij geen visum voor kort verblijf toe te kennen.

1.2 Op 30 september 2015 herhaalt zich deze situatie en wordt opnieuw een visum voor kort verblijf geweigerd aan verzoekende partij.

1.3 Op 28 augustus 2015 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een visum voor kort verblijf met het oog op familiebezoek. Op 28 januari 2023 betreedt zij het grondgebied van de Schengenzone met een Deens visum.

1.4 Bij aangetekend schrijven van 2 december 2024 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 17 maart 2025 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard.

Op 27 december 2025 wordt een advies opgesteld door de arts-adviseur van verwerende partij.

1.5 Op 9 januari 2026 oordeelt verwerende partij dat de aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond afgewezen dient te worden. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.11.2024 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.03.2025, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door K. Z. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 27.12.2025)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Wij herinneren eraan dat de arts van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel een advies dient te geven over de medische aspecten, gestaafd door een medisch attest (zie in dit verband het Arrest RvS 246385 van 12.12.2019). Bijgevolg kan in het kader van dit advies geen rekening worden gehouden met gelijk welke interpretatie, extrapolatie of andere verklaring van de verzoeker, zijn raadsman of elke andere persoon buiten de medische wereld betreffende de medische situatie (ziekte, evolutie, mogelijke complicaties...) van de zieke persoon.

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan K. Z. te willen overhandigen.

Gelieve betrokkene ervan op de hoogte te brengen dat deze beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ingediend moet worden, bij verzoekschrift, binnen de dertig dagen na de kennisgeving van deze beslissing. Indien de betrokkene zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet, of ter beschikking is gesteld van de regering, moet het verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing worden ingediend, krachtens artikel 39/57, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980.

Een vordering tot schorsing kan ingediend worden overeenkomstig artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980. Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in een en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld.

Onverminderd andere wettelijke en reglementaire modaliteiten, worden het hierboven bedoelde beroep en de hierboven bedoelde vordering ingediend door middel van een verzoekschrift, dat moet voldoen aan de vereisten vermeld in artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980 en in artikel 32 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV). Zij worden ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij ter post aangetekend schrijven of via het informaticasysteem van justitie (J-Box) zoals beschreven in de artikelen 2 tot 5 van het Koninklijk besluit van 16 juni 2016 houdende elektronische communicatie overeenkomstig artikel 32ter van het Gerechtelijk Wetboek, onder voorbehoud van de afwijkingen voorzien bij artikel 3, § 1, tweede en vierde lid, van het PR RvV, aan de Eerste Voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Gaucheretstraat 92-94, te 1030 Brussel.

Onder voorbehoud van de toepassing van artikel 39/79 van de wet van 15 december 1980, schorst het indienen van een beroep tot nietigverklaring en van een vordering tot schorsing de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel niet.

Er dient een afschrift van deze brief te worden overhandigd nadat er voor kennisname werd getekend. Een afschrift dient aan mijn diensten te worden teruggestuurd.

Gelieve onze diensten onmiddellijk schriftelijk te verwittigen indien kennisname niet mogelijk is."

Medische motivatie

1.6 Op dezelfde dag wordt tevens besloten tot een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat als volgt wordt gemotiveerd:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw,

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen ,

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig paspoort

Motivatie art. 74/13

1. Gezins- en familieleven :betrokkene is alleenstaand. Betrokkene heeft altijd de mogelijkheid om een visum aan te vragen om een familiaal bezoek te brengen. Opgemerkt dient te worden dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen geen mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven.

2. Hoger belang van het kind: nvt

3. Gezondheidstoestand: besproken medisch advies dd. 27.12.2025

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij/zij zijn/haar verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

1.7 Op 12 februari 2026 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op 24 februari 2026 een nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In het eerste middel dat gericht is tegen de beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voert verzoekende partij de schending aan van dit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Dit middel wordt als volgt gemotiveerd:

"Eerste middel

Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht

Dit middel slaat op de beslissing van ongegrondheid van de aanvraag artikel 9ter.

Herhaling van het middel

1. Luidens artikel 9ter, S 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling een machtiging tot verblijf aanvragen als hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Luidens het zorgvuldigheidsbeginsel dient het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding, zodat zij is gesteund op werkelijk bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid zijn vastgesteld/bewezen (Kaat LEUS, "Het zorgvuldigheidsbeginsel", in Ann COOLSAET en Stephanie DE SOMER (eds.), Beginselen van behoorlijk bestuur, 2025, 196).

De artikelen 2 en 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet van 29 juli 1991 verplichten verweerder in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op afdoende wijze (RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

2. Het advies van de arts-adviseur vermeldt het standaard medisch getuigschrift, een brief van dezelfde arts van 31 mei 2023, een consultatieverslag neurologie, een opnameverslag neurologie en een consultatieverslag diabeteskliniek. Het vermeldt 4 actuele aandoeningen: diabetes, vasculaire encephalopathie (verwarring, onrustig, hallucinaties), hashimoto encephalopathie (= behandelbare

auto-immuunziekte waarbij antistoffen de hersenen aanvallen) en voorkamer fibrileren. Het vermeldt niet minder dan 11 geneesmiddelen

De brief van 31 mei 2023 vermeldt dat de algemene toestand van verzoekster achteruitgaat, dat het aangewezen is dat een mantelzorger aangesteld wordt en dat de zoon dit reeds doet, en dat verzoekster niet in staat is voor zichzelf te zorgen. In het standaard medisch getuigschrift schrijft dezelfde arts dat mantelzorg nodig is en dat verzoekster niet alleen kan blijven. De zoon spuit insuline bij zijn moeder in (consultatieverslag diabeteskliniek). Dat gebeurt 4 x per dag. Ze heeft slechts één nier (opnameverslag neurologie). Wanneer de zoon het huis verlaat, doet hij de voordeur ervan op slot om te beletten dat verzoekster het huis verlaat.

3. M.b.t. de beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst verwijst de arts-adviseur naar 16 MedCOI's.

M.b.t. de mantelzorg stelt een MedCOI dat een verpleegster aan huis kan komen. Dat is natuurlijk niet hetzelfde als mantelzorg, des te meer nu volgens het standaard medisch getuigschrift verzoekster niet alleen kan blijven. Aldus wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

M.b.t. alle MedCOI's wordt opgemerkt dat nergens wordt vermeld WAAR de zorgen of de geneesmiddelen beschikbaar zijn, terwijl verzoekster, gelet op haar fysieke toestand, niet zeer regelmatig verre verplaatsingen kan ondernemen. Aldus wordt de formele motiveringsplicht geschonden.

4. In zijn advies schrijft de arts-adviseur het volgende:

"Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft voor eventuele opvang en (financiële) steun aangezien tot zij tot twee (sic: 3 jaar — de arts-adviseur kan blijkbaar niet tot 3 tellen) jaar terug altijd in het herkomstland verbleven heeft. Haar familie in Europa kan indien nodig financiële ondersteuning bieden".

Het gebruik van het woord "onwaarschijnlijk" wijst er op dat de arts-adviseur niet concreet nagegaan heeft of mantelzorg in Turkije mogelijk is. Het gaat om een zuiver speculatief motief, wat geen adequaat motief is en bijgevolg de motiveringsplicht schendt.

Hoger werd reeds gesteld dat verzoekster geen kinderen noch een man meer heeft in Turkije.

Wanneer de arts-adviseur meent dat verzoekster op familie, vrienden of kennissen een beroep kan doen voor opvang en financiële steun, moet op dit punt concreet gemotiveerd worden, d.w.z. het moet duidelijk zijn of en op welke familie verzoekster een beroep kan doen (Rvv 29 januari 2013, nr. 96.043; 21 mei 2015, nr. 145.857; 29 april 2019, nr. 220.440; 13 juli 2021, nr. 258.129). Voortdurende mantelzorg, zoals verzoekster nodig heeft, impliceert overigens meer dan de mogelijkheid tot opvang.

Door dit niet concreet na te gaan, wordt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Uit al het voorgaande volgt dat de arts-adviseur volkomen onterecht meent dat verzoekster naar Turkije kan terugkeren zonder dat artikel 9ter geschonden wordt.

Nota met opmerkingen

1. Nopens de vermeende schending van de uitdrukkelijke motiveringswet laat verweerder gelden dat uit het beroep blijkt dat verzoekster inhoudelijke kritiek levert en de motieven in de bestreden beslissing weergeeft, en aldus kennis heeft van de motieven ervan. Verzoekster heeft bijgevolg geen belang bij haar kritiek (verwijzing arrest RvS 1994).

2. De kritiek m.b.t. de materiële motiveringsplicht is onterecht. Verweerder verwijst naar artikel 9, S 1, eerste lid vv. en naar het advies van de arts-adviseur, waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de medische verslagen van verzoekster.

3. Verzoekster meent dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden m.b.t. de nood aan mantelzorg omdat volgens de arts-adviseur een verpleegster aan huis kan komen, terwijl in het standaard medisch getuigschrift wordt vermeld dat verzoekster niet alleen kan blijven. In het advies wordt echter ook verwezen naar de mogelijkheid om een beroep te doen op een opname in een woonzorgcentrum waar 24/7 zorg aanwezig is.

Verzoekster maakt ook niet aannemelijk waarom de behandeling "zorg aan huis" door een verpleegster onvoldoende zou zijn gelet op haar toestand. Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aldus niet geschonden. Volgens verzoekster wordt de formele motiveringsplicht geschonden omdat in de MedCOI's in het algemeen nergens wordt vermeld waar de zorgen of geneesmiddelen beschikbaar zijn, terwijl verzoekster gelet op haar fysieke toestand niet regelmatig verplaatsingen kan ondernemen. Hoger werd al uiteengezet waarom de formele motiveringsplicht niet geschonden wordt. Bovendien blijkt uit de MedCOI's aanwezig in het administratief dossier vvaar elke behandeling onder meer aanwezig is. Overigens is niet voor elke behandeling een verplaatsing nodig.

M.b.t. de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging overweegt de arts-adviseur dat een speciale bijdrage wordt betaald aan ouderen die thuiszorg nodig hebben, is er gratis thuiszorg voor bepaalde aandoeningen zoals cardiovasculaire aandoeningen en diabetes, hebben zij gratis toegang tot het openbaar vervoer en dient er minder bijdrage betaald te worden als er nood is aan een verblijf in een ouderlingentehuis. Er werd dus wel degelijk rekening gehouden met de fysieke toestand van verzoekster.

Volgens verzoekster heeft de arts-adviseur niet concreet nagegaan of mantelzorg in Turkije concreet mogelijk is, nu in het advies wordt opgemerkt dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer heeft voor eventuele opvang. Verzoekster haalt de toegankelijkheid en de beschikbaarheid door elkaar. Immers kwam de arts-adviseur m.b.t. de beschikbaarheid van mantelzorg tot het oordeel dat de volgende behandelingen beschikbaar zijn in het land van herkomst: 1. zorg aan huis door een verpleegster en 2. opname in een woonzorgcentrum. M.b.t. de toegankelijkheid van de zorg bepaalt de arts-adviseur dat het niet onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer heeft voor eventuele opvang aangezien zij tot 2 jaar terug altijd in het land van herkomst verbleven heeft. De arts-adviseur gaat hierbij dus na of mantelzorg in de vorm van zorg aan huis of een opname in een woonzorgcentrum toegankelijk kan zijn voor verzoekster door o.m. na te gaan of verzoekster over opvang beschikt hiertoe.

Het is in ieder geval niet kennelijk onredelijk van de arts-adviseur om te overwegen dat verzoekster in alle redelijkheid geacht moet worden terug te kunnen vallen op een netwerk in het land van herkomst. Minstens is het niet aannemelijk dat verzoekster niet langer over een sociaal netwerk beschikt in het land van herkomst. Verweerder benadrukt nog de vrije appreciatiebevoegdheid van de arts-adviseur.

4. Het betoog van verzoekster dient te worden beoordeeld tegen de achtergrond van het gegeven dat de wetgever bij de invoering van artikel 9ter v(J)oropstelde dat het onderzoek van de vraag of een voldoende toegankelijke behandeling gebeurt geval per geval en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM. Verweerder naar EHRM 27 mei 2008, N/Verenigd Koninkrijk en naar nog oudere rechtspraak van het EHRM, en naar rechtspraak van de Raad van 2012 en 2015.

Replik

1. Verweerder is blijkbaar niet ervan op de hoogte dat de rechtspraak sinds een aantal jaren gewijzigd is en nu aanvaard wordt dat in een beroep tegelijkertijd de schending van de materiële en de formele motiveringsplicht wordt ingeroepen (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvV 10 december 2016, nr. 177.653).

Anders dan verweerder meent, heeft verzoekster er bijgevolg belang bij de schending van beide in te roepen.

2. Verwijzen naar het advies van de arts-adviseur is onvoldoende om aan te tonen dat het door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsbeginsel niet geschonden wordt. Verweerder moet concreet antwoorden op de motivering van het beroep.

3. Het is juist dat op bladzijde 2 onderaan van het advies van de arts-adviseur, onder het kopje "nood aan mantelzorgen", verwezen wordt naar "home care: care at home by a nurse", maar dat ook op de volgende bladzijde gesproken wordt van "geriatrics: 24/7 care in a nursing home", wat in de nota met opmerkingen vertaald wordt als "woonzorgcentrum".

Verzoekster kon op 10 maart 2026 bij de RvV kennisnemen van het administratief dossier, o.m. van de MedCOI's.

3.1. Om te beginnen dient een duidelijk onderscheid gemaakt te worden tussen de mogelijkheid dat een verpleegster thuis verzoekster komt verzorgen, en een opname in een woonzorgcentrum.

De eerste mogelijkheid is uitgesloten al was het maar, zoals uit de medische stukken bij de aanvraag meegedeeld blijkt, dat verzoekster 4 x per dag insuline ingespoten wordt. Er kan niet ingezien worden dat een verpleegster die aan huis komt, hieraan kan voldoen. Er is bovendien een groot verschil tussen een

mantelzorger die thuis bij verzoekster woont, en een verpleegster die regelmatig thuis komt, zoals in het beroep wordt vermeld en waarover in de nota onduidelijk wordt op geantwoord.

De zorgen kunnen bijgevolg in geen geval adequaat verstrekt worden door een verpleegster die aan huis komt. Hoe verweerder kan menen dat verzoekster "louter kritiek uit op het advies van de arts-adviseur, maar op geen enkele manier zelf aannemelijk maakt waarom de behandeling zorg aan huis door een verpleegster onvoldoende zou zijn gelet op de toestand van verzoekster", is een raadsel.

3.2. De arts-adviseur is het ermee eens dat verzoekster mantelzorg nodig heeft, want hij bespreekt de "nood aan mantelzorgen". De vraag is dan of die kan of dient geleverd te worden door wat hier gewoonlijk verstaan wordt onder 'mantelzorg', dan wel in een woonzorgcentrum.

M.b.t. de mantelzorg kan verzoekster enkel herhalen wat zij in punt 4 van haar beroep schreef: in Turkije is die niet aanwezig. Affirmeren dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie, kennissen of vrienden heeft die de mantelzorg kunnen opnemen, is een zuiver speculatief motief. De arts-adviseur houdt ook geen rekening met wat de toenmalige advocaat van verzoekster schreef in het begeleidend schrijven van de aanvraag, namelijk "Verzoekster kan in haar land van herkomst vandaag aldus op geen enkel familielid enig beroep doen om haar de absoluut noodzakelijk mantelzorg te verstrekken" en dat ze "zonder sociaal netwerk" is.

Op een warrige wijze stelt verweerder dat verzoekster de toegankelijkheid en de beschikbaarheid door mekaar haalt, in de mate dat de beschikbaarheid van de zorg zou slaan op de zorg aan huis door een verpleegster of in een woonzorgcentrum, en de toegankelijkheid op de mogelijkheid een beroep te doen op mantelzorg. Zulke bewering heeft geen rechtsgrond. Of het nu gaat om een verpleegster aan huis, een woonzorgcentrum of mantelzorg, voor elk geval moet de zorg én toegankelijk én beschikbaar zijn.

Verder herneemt verweerder de fout van de arts-adviseur over de duur van het verblijf van verzoekster in België, niet 2 maar wel 3 jaar, terwijl verzoekster dat aangekaart heeft in haar beroep.

Tenslotte kan vastgesteld worden dat verweerder de rechtspraak van de Raad negeert volgens dewelke over de mogelijkheid om op mantelzorg een beroep te doen, concreet moet gemotiveerd worden.

Het is dus wel degelijk kennelijk onredelijk om te overwegen dat verzoekster kan terugvallen op een sociaal netwerk. De vrije appreciatiebevoegdheid van de arts-adviseur belet niet dat deze zijn advies correct en adequaat moet motiveren.

3.3. Wat de mogelijkheid tot opname in een woonzorgcentrum of de geneesmiddelen betreft, in de informatie verstrekt in het advies van de arts-adviseur werd niet meegedeeld waar de zorgen kunnen verstrekt worden of waar de geneesmiddelen voorhanden zijn.

Uit de documenten waarvan verzoekster kennis kon nemen in het administratief dossier blijkt het volgende.

3.3.1. Wat de "mantelzorg" betreft, in werkelijkheid een verpleegster aan huis of een woonzorgcentrum, is het overbodig te onderzoeken waar de verpleegster aan huis zich bevindt, vermits dit geen concrete mogelijkheid is (zie hoger).

Wat het verblijf in een woonzorgcentrum betreft, verwijst de MedCOI naar een instituut Darulaceze in Istanbul.

Om te beginnen bevindt zich dat op bijna 600 km van haar dorp Kutukusagi, waar ze verbleef. Verzoekster kent niemand in Istanbul en het is aannemelijk dat ze daar in haar woonzorgcentrum geen bezoek zal ontvangen van de dorpsbewoners, gelet op de afstand, en ook niet van haar zoon vermits hem de status van vluchteling werd toegekend. Ze zal dus compleet geïsoleerd zijn.

De arts-adviseur vergeet ook dat verzoekster geen Turks maar enkel Koerdisch kent, en bijgevolg in het woonzorgcentrum noch met de medebewoners noch met het Turks personeel zal kunnen communiceren. Een bijkomende factor, die overigens al onderstreept werd in het begeleidend schrijven van de toenmalige advocaat bij de aanvraag, is dat Turken neerkijken op Koerden en ze discrimineren. Dat risico is des te groter op een hoogbejaarde dementerende vrouw.

In de MedCOI wordt verwezen naar een website van dit woonzorgcentrum. Uit de onthaalpagina blijkt dat dit op het eerste zicht een luxueuze instelling is (stuk 1). Op de website worden geen prijzen vermeld. In de voormelde brief van de advocaat wordt een stuk bijgebracht waaruit blijkt dat verzoekster in Turkije geen ziekteverzekering heeft. De algemene beschouwingen van de arts-adviseur over de toegankelijkheid hebben

geen betrekking op de prijzen in een woonzorgcentrum. M.a.w. de arts-adviseur toont niet aan dat dit woonzorgcentrum voor verzoekster financieel toegankelijk is, waardoor artikel 9ter geschonden wordt.

Een verblijf in dat woonzorgcentrum is bijgevolg uitgesloten.

3.3.2. Wat de rest van de zorgen en de geneesmiddelen betreft, wordt steeds verwezen naar Ankara of Diyarbakir. De arts-adviseur legt niet uit hoe verzoekster vanuit haar geboortedorp deze verre afstanden kan overbruggen, nu zij allesbehalve mobiel is. Bovendien wordt in een aantal gevallen vermeld dat het geneesmiddel niet beschikbaar is wegens tekorten in de stock.

3.3.3. Wat de financiële toegankelijkheid betreft, verwijst de arts-adviseur naar 3 rapporten die zich in het administratief dossier bevinden. Twee daarvan dateren uit 2015 en een uit 2018, d.w.z. resp. 11 en 8 jaar geleden. Dat is niet ernstig, nu het algemeen bekend is dat Turkije sedert jaren een torenhoge inflatie kent en de prijzen van in die jaren stillekes bijgevolg nu niet meer relevant zijn. Er is ook geen enkele waarborg dat de gegevens vermeld in deze rapporten heden nog actueel zijn. Bovendien zijn 2 van de 3 rapporten afkomstig van verweerder zelf, zonder enige bronvermelding, en er is dus geen enkele waarborg voor onpartijdigheid en juistheid.

4. Het is zeer verbazend dat verweerder verwijst naar het arrest EHRM van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, naar nog oudere rechtspraak EHRM en naar rechtspraak van de Raad uit 2012 en 2015.

Verweerder is blijkbaar onwetend over de evolutie in de rechtspraak. In een arrest van 13 december 2016, Paposhvili/België heeft het EHRM zijn interpretatie van de schending van artikel 3 EVRM in geval van een ernstig zieke vreemdeling verruimd. De Raad van State had al voordien beslist dat het toepassingsgebied van artikel 9ter ruimer is dan dat van artikel 3 (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961; 28 november 2013, nrs. 225.632 en 225.633; 16 oktober 2014, nr. 228.778; 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073; 9 september 2015, nr. 232.141).

De rechtspraak door verweerder aangehaald is bijgevolg totaal voorbijgestreefd.”

In het tweede middel dat gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) voert verzoekende partij de schending aan van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit middel wordt als volgt uiteen gezet:

“Schending van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie, van artikel 8 EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet

Dit middel slaat op het bevel om het grondgebied te verlaten.

Herhaling van het middel

1. Het bevel om het grondgebied te verlaten is kennelijk een gevolgbeslissing van de beslissing inzake de aanvraag artikel 9ter vermits verzoekster in het bezit was van een AI. Bijgevolg dient samen met de beslissing waarbij de aanvraag artikel 9ter ongegrond wordt verklaard, ook het bevel vernietigd te worden.

2. Volgens het bevel is verzoekster alleenstaand. Dat is in strijd met de stukken van het dossier, waaruit blijkt dat zij met haar zoon samenwoont.

Uit de hogervermelde stukken blijkt overigens dat er een bijzondere afhankelijkheid bestaat van verzoekster t.a.v. haar zoon, zodat er wel degelijk een gezinsleven bestaat in de zin van artikel 8 EVRM (RvV 15 juli 2016, nr. 171.947). Verweerder moet een nauwkeurig onderzoek uitvoeren naar de voorgelegde elementen van afhankelijkheid (RvV 16 augustus 2022, nr. 276.054, bevestigd bij RvS 18 oktober 2022, nr. 15.058 (c); RvV 18 oktober 2023, nrs. 295.775 en 295.776).

Indien het hoorrecht was nageleefd, kon verzoekster, en haar zoon, dit nog meer concreet uitleggen. Bijgevolg is niet enkel artikel 8 EVRM en artikel 74/13 v.w. geschonden, maar ook het hoorrecht.

De bewering dat het feit dat men sociale banden heeft aangeknoopt met Belgische onderdanen, geen mogelijke schending van artikel 8 EVRM kan vormen, dat uitsluitend betrekking heeft op het waarborgen van de eenheid van het gezin en het gezinsleven, is te zot voor woorden. Verweerder zou best eens artikel 8 EVRM lezen. Verzoekster hoeft de schending van haar privéleven niet in te roepen, daar de schending van het gezinsleven vaststaat.

Nota met opmerkingen

1. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing miskent dat zij samenwoont met haar zoon en dat er sprake is van een bijzondere afhankelijkheidssituatie.

Verweerder haalt artikel 8 EVRM aan en meent dat verzoekster het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen. Er wordt verwezen naar arresten van de Raad van 2010 en 2013. Verzoekster faalt in haar bewijslast. Zij blijkt sinds zeer geruime tijd gescheiden te hebben geleefd van haar meerderjarige zoon en heeft pas sinds 2023 hem vervoegd. Zij was in het land van herkomst in staat voor zichzelf te kunnen zorgen.

Het bestreden bevel is genomen nadat de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard. De beoordeling van de afhankelijkheidsrelatie kan daarvan niet los gezien worden.

Verzoekster weerlegt de motieven van de arts-adviseur niet.

Het is bovendien niet kennelijk onredelijk te overwegen dat verzoekster "alleenstaand" is, nu zij weduwe is en dus ongehuwd.

Verweerder houdt wel degelijk rekening met het gezinsleven van verzoekster met haar meerderjarige zoon, nu in het bevel overwogen wordt dat zij steeds de mogelijkheid heeft om een visum voor familiaal bezoek aan te vragen.

De afhankelijkheidsrelatie werd onderzocht in de eerste bestreden beslissing. Er kan niet worden voorgehouden dat verweerder de afhankelijkheidsrelatie onvoldoende onderzocht heeft.

Artikel 8 wordt bijgevolg niet geschonden.

In ondergeschikte orde wordt aangevoerd dat er geen toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, lid 2 vermits het niet om een voortgezet verblijf gaat. Verzoekster toont niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Ze is nog maar sinds enkele jaren in België en verbleef meer dan 60 jaar in Turkije. Moeder en zoon kunnen elkaar opzoeken.

Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg (verwijzing arresten RvS 2001 en 2007).

Een tijdelijke verwijdering omdat de vreemdeling niet in het bezit is van de nodige documenten is niet strijdig met artikel 8 (verwijzing arresten RvS 1993 en 1994). De bestreden beslissingen hebben niet tot gevolg dat verzoekster definitief van haar zoon wordt gescheiden (verwijzing arresten RvS en RvV 2007 en 2015).

2. Het aanvoeren van de schending van artikel 74/13 vw. geeft blijk van een onvolledige lezing van de tweede bestreden beslissing, nu verweerder uitdrukkelijk gemotiveerd heeft nopens elk van de in artikel 74/13 vw. vermelde elementen.

Het hoorrecht betekent niet dat de overheid op eigen initiatief een onderhoud moet organiseren of de vreemdeling moet uitnodigen om zijn standpunt kenbaar te maken.

Noch de Terugkeerrichtlijn noch de interne bepalingen waarbij deze werd omgezet, hebben de voorwaarden bepaald waarin een vreemdeling moet worden gehoord. Evenmin worden de gevolgen van de schending van het hoorrecht bepaald. Deze voorwaarden en de gevolgen worden bepaald door het interne recht

Verzoekster blijft uitermate vaag en haalt enkel aan dat, indien het hoorrecht was nageleefd, verzoekster en haar zoon de bijzondere afhankelijkheidsrelatie nog meer hadden kunnen uitleggen. Een schending van het hoorrecht kan niet worden aangenomen.

6. De rechten van verdediging zijn op het administratiefrechtelijk vlak alleen toepasselijk in tuchtzaken en derhalve niet op beslissingen genomen in uitvoering van de Vreemdelingenwet (verwijzing arresten RvS 2003 en 2006).

Replik

1. Verweerder bevestigt uitdrukkelijk, en zelfs tot tweemaal toe, de nauwe band tussen de 2 bestreden beslissingen. Bijgevolg, indien de beslissing inzake artikel 9ter vw. wordt vernietigd, dient het bevel eveneens vernietigd te worden.

Er kan niet betwist worden dat verzoekster inwoont bij haar zoon. Verweerder weet dat beiden hetzelfde adres hebben. Dat blijkt al uit het begeleidend schrijven dat de toenmalige advocaat van verzoekster heeft meegedeeld. Ook de OCMW-stukken om de pro Deo te verkrijgen bevatten voor beiden hetzelfde adres.

Het standaard medisch getuigschrift bepaalt uitdrukkelijk dat verzoekster "kan niet allen blijven". Dezelfde arts zegt in het attest van 31 mei 2023 dat het aangewezen is een mantelzorger aangesteld wordt, dat de zoon deze zorgen reeds doet en dat verzoekster niet in staat is voor zichzelf te zorgen. Hoe verweerder dan kan beweren dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, is een raadsel. Verweerder antwoordt niet op het argument, gestaafd door rechtspraak, die recenter is dan de rechtspraak aangehaald door verweerder, dat, bij het onderzoek over de toepassing van artikel 8 EVBRM, hij een nauwkeurig onderzoek dient uit te voeren naar de voorgelegde elementen van afhankelijkheid. Artikel 8 EVRM is bijgevolg geschonden.

Verzoekster is alleenstaand in die zin dat ze geen echtgenoot meer heeft. Maar ze is niet alleenstaand in de zin dat ze niet alleen woont, maar wel met haar zoon, zoals verzoekster het bedoelt.

Dat verzoekster en haar zoon pas sinds 2023 samenwonen, is niet pertinent. Om vast te stellen of er een bijzondere afhankelijkheid bestaat, dient de huidige situatie in ogenschouw genomen te worden.

Het gezinsleven kan niet uitgeoefend worden door regelmatig visa voor kort verblijf te verkrijgen, nu verzoekster elke dag afhankelijk is van haar zoon.

Verweerder beweert dat de afhankelijkheidsrelatie onderzocht werd in de eerst bestreden beslissing. Dat geldt echter niet voor de afhankelijkheidsrelatie tussen moeder en zoon, vermits de arts-adviseur niet bevoegd is om te oordelen over artikel 8 EVRM. Daarentegen bevestigt de arts-adviseur inderdaad dat rekening houdend met het standaard medisch getuigschrift, verzoekster afhankelijk is van een derde om de medische zorgen te verkrijgen.

Of een toetsing dient te gebeuren aan de hand van artikel 8, lid 2 heeft geen belang, vermits het zowel in geval van een eerste als in het geval van een voortgezet verblijf, de toegepaste beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag dient beantwoord te worden, namelijk heft verweerder binnen zijn beleidsmarge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang van de Staat (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen; 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland; 8 november 2016, El Ghatet/Zwitserland; RvV 23 juni 2016, nr. 170.460; 28 april 2017, nr. 186.307; 11 september 2017, nrs. 191.799 en 191.800; 14 december 2017, nr. 196.662).

Volgens verweerder staat artikel 8 een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet net in de weg. Verweerder kent blijkbaar de huidige rechtspraak niet, volgens dewelke het nemen van een beslissing in overeenstemming met de Vreemdelingenwet, niet noodzakelijkerwijze in overeenstemming is met artikel 8 (RVS 26 mei 2009, nr. 193.522; 22 december 2010, nr. 210.029; 13 december 2011, nr. 216.837).

De beschouwingen over een tijdelijke verwijdering omdat de vreemdeling niet in het bezit is van de nodige documenten, is hier niet relevant, vermits verzoekster in het bezit was van de nodige documenten om wettelijk België binnen te komen en een aanvraag op grond van artikel 9ter in te dienen. Hetzelfde geldt voor de beschouwing dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster niet definitief van haar zoon gescheiden wordt, vermits verzoekster haar zoon elke dag nodig heeft en uit de ervaring van verzoekster geleerd kan worden dat verweerder een visum kort verblijf voor familiebezoek haar steeds geweigerd heeft.

2. Artikel 74/13 vereist niet alleen een motivatie over de daarin opgesomde componenten, maar ook een juiste en correcte motivering, quod non.

Het hoorrecht betekent inderdaad wel degelijk dat verweerder daartoe een initiatief moet nemen.

De stelling dat de rechten van verdediging enkel van toepassing zijn in tuchtzaken noopt op een mondelinge uitleg van verweerder op de zitting, want is onbegrijpelijk."

3.2 Verzoekende partij voert de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die

aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing *in casu* zowel in feite als in rechte is gemotiveerd en ziet dan ook niet in wat het belang van verzoekende partij kan zijn om dit argument aan te halen.

3.3 Daar waar verzoekende partij de bestreden beslissingen inhoudelijk bekritiseert, voert zij inderdaad in realiteit de materiële motiveringsplicht aan.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5 Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

3.6 De verwerende partij verklaart de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond. Zo wordt er gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsmachtiging te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Onder verwijzing naar een advies van een ambtenaar-geneesheer van 16 april 2025 wordt geoordeeld dat de medische elementen niet weerhouden konden worden en dat derhalve uit het voorgelegd medisch dossier niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, en evenmin aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. Het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen, werd – in gesloten omslag – samen met de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Het maakt dan ook integraal deel uit van de motivering van de bestreden beslissing.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.7 Artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

Deze bepaling houdt duidelijk verschillende mogelijkheden in die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. Concreet houdt deze bepaling in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit, d.w.z. het ingeroepen risico voor het leven of een aantasting van de fysieke integriteit moet imminent aanwezig zijn en de vreemdeling is daardoor niet in staat om te reizen. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling bij wie er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit en die dus in principe kan reizen maar die, indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in

zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cf. RvS 5 november 2014, nrs. 229.072 en 229.073).

3.8 Artikel 9ter, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt verder:

“De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.9 De Raad benadrukt dat het onderzoek en de appreciatie van de door de vreemdeling aangebrachte medische gegevens uitsluitend tot de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer behoren en het de Raad niet toekomt de (medische) beoordeling van de ambtenaar-geneesheer te betwisten (RvS 15 januari 2014, nr. 10.218 (c)).

3.10 Het medisch advies van de arts-adviseur van 27 december 2025 in hoofde van verzoekende partij vermeldt het volgende:

“(…)

Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 29.11.2024.

Verwijzend naar uw vraag voor advies kan ik u meedelen:

Medische Attesten :

1. *Standaard Medisch Getuigschrift – 27/09/2024 – Dr. Harry van Tubergen*
2. *Consultatieverslag neurologie – 18/07/2024 – Dr. B. Michielsens*
3. *Opnameverslag neurologie – 18/02/2024 – Dr. A. Mohan*
4. *Consultatieverslag diabeteskliniek – 17/07/2024 – Dr. Hadi Mazlom*
5. *Brief arts – 31/05/2023 – Dr. Harry van Tubergen*

Actuele Aandoeningen :

1. *Diabetes Mellitus type 2*
2. *Vasculaire encephalopathie – verwarring, onrustig hallucinaties. Weinig therapeutische mogelijkheden volgens arts.*
3. *Hashimoto encephalopathie in 2024 waarvoor opname neurologie*
4. *Voorkamer fibrilleren*

Actuele Behandelingen :

Medicatie genomen uit meest recent consultatieverslag

1. *Nood aan mantelzorgen*
2. *Opvolging neurologie*
3. *Opvolging endocrinologie*
4. *Bisoprolol – betablokker, behandeling hypertensie*
5. *Eliquis (Apixaban) – direct oraal anticoagulantia, bloedverdunner*
6. *Insuline Lantus (insuline glargine) – langwerkend insuline analoog, behandeling diabetes*
7. *Insuline Novorapid (Insuline Aspart) – snelwerkend insuline analoog, behandeling diabetes*
8. *Lipitor (Atorvastatine) – Statine, behandeling cholesterol*
9. *L-thyroxine (Levothyroxine) – schildklierhormoon substitutie bij tekort*
10. *Medrol (Methylprednisolone) – glucocorticoïd, sterke immuunregulator*
11. *Metformine – Biguanide, behandeling diabetes*
12. *Pantomed (Pantoprazole) – protonpomp inhibitor, vermindert maagzuursecretie*
13. *Risperdal (Risperidone) – Atypisch antipsychoticum, behandeling agitatie bij dementie*
14. *Zanidip (Lercanidipine) – Calciumkanaal blokker, behandeling hypertensie*

Indien nodig: Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen met de nodige begeleiding.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is1:

- 1. Nood aan mantelzorgen
(...)*
- 2. Opvolging huisarts
(...)*
- 3. Opvolging psychiatrie
(...)*
- 4. Opvolging neurologie
(...)*
- 5. Opvolging endocrinologie
(...)*
- 6. Bisoprolol
(...)*
- 7. Apixaban
(...)*
- 8. Insuline glargine
(...)*
- 9. Insuline aspart
(...)*
- 10. Atorvastatine
(...)*
- 11. Levothyroxine
(...)*
- 12. Methylprednisolone
(...)*
- 13. Metformine
(...)*
- 14. Pantoprazole
(...)*
- 15. Risperidone
(...)*
- 16. Lercanidipine
(...)*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden de noodzakelijke zorgen beschikbaar zijn.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / terugname

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan, een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds.... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

De gezondheidszorg in Turkije valt onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van Volksgezondheid. Elke inwoner moet zich registreren bij een huisdokter. Ziekenhuizen verlenen eveneens primaire zorgen. Er is geen verplichting tot doorverwijzing. Voor de tweedelijns geneeskunde bestaat er evenmin een verplichting tot doorverwijzing zodat elke bewoner rechtstreeks een specialist kan raadplegen. De raadpleging wordt terugbetaald door de SGK (Sosyal Güvenlik Kurumu) = Social Security system, als de arts een contract heeft met hen. In privé-ziekenhuizen kan er een supplement gevraagd worden.

De "Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) regelt de sociale zekerheid in Turkije. Een algemene ziekteverzekering en een sociaal ondersteuningssysteem zijn inbegrepen in de sociale zekerheid. Deze verzekering is ook verplicht voor elke inwoner van Turkije waardoor 95 % van de bevolking verzekerd is.

Dit houdt de volgende afspraken in :

- Ambulante zorg: in de publieke sector is er geen eigen bijdrage voor de ambulante zorg in de eerste lijn. In een universitair ziekenhuis dient voor de tweedelijnszorg een eigen bijdrage van TRY 6 tot 7 à TRY 8 betaald te worden.*
- Residentiële zorgen, operaties, fysische onderzoeken, klinische onderzoeken, diagnostische tests en alle medische tussenkomsten die nodig zijn na het stellen van een diagnose, opvolging en urgente diensten zijn gedekt door de General Health Insurance Scheme. Voor sommige specifieke behandelingen wordt wel een eigen bijdrage gevraagd.*
- Een verzekerde patiënt betaald een bijdrage van 20% (een gepensioneerde 10%) voor de geneesmiddelen. Er wordt gestimuleerd om het goedkoopste geneesmiddel voor te schrijven. Indien de verzekerde kiest voor het duurdere geneesmiddel betaalt hij de meerkost zelf.*

Er bestaat een lijst van aandoeningen waar de patiënt vrijgesteld wordt van het betalen van een eigen bijdrage voor de behandeling en de medicatie. Mentale aandoeningen, diabetes en hartaandoeningen zijn opgenomen in deze lijst.

Op gebied van sociale zekerheid bestaat er in Turkije ook een uitkering bij werkloosheid en andere sociale ondersteuning. Specifieke programma's voor ouderen zijn er niet beschikbaar maar door de uitgebreidheid van het totaal systeem zijn er vele mogelijkheden om de zorg voor ouderen boven 65 te verzekeren. Zo wordt er een speciale bijdrage betaald aan ouderen die thuiszorg nodig hebben, is er gratis thuiszorg voor bepaalde aandoeningen zoals cardiovasculaire aandoeningen en diabetes, hebben zij gratis toegang tot het openbaar vervoer en dient er minder bijdrage betaald te worden als er nood is aan een verblijf in een ouderlingentehuis.

Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer heeft voor eventuele opvang en (financiële) steun aangezien tot zij tot twee jaar terug altijd in het herkomstland verbleven heeft. Haar familie in Europa kan indien nodig financiële ondersteuning bieden.

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis.

Conclusie:

Betrokkene is een vrouw van 78 jaar uit Turkije met diabetes mellitus en encephalopathie. Ze wordt hiervoor in België behandeld. Osn onderzoek toont aan dat de verdere behandeling in Turkije kan gebeuren. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden vastgesteld dat betrokkene actueel lijdt aan een ziekte die een imminent gevaar oplevert voor zijn leven of zijn fysieke integriteit waardoor de betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Uit het voorgelegd medisch dossier kan ook niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer naar het land van

herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft aangezien de adequate behandeling daar beschikbaar en toegankelijk is."

3.11 Verzoekende partij werpt met name op zij niet van voldoende mantelzorg zou kunnen genieten in de alternatieven die weerhouden zijn in het medisch advies van december 2025. Zij wijst erop dat haar zoon hier in België voor haar zorgt en zij bij hem inwoont. De voorgestelde alternatieven, enerzijds een thuisverpleegkundige en een verzorgingstehuis zouden niet evenwaardig zijn en vooral praktisch onhaalbaar. Zij herhaalt niet meer over een sociaal netwerk in Turkije te beschikken en er zou niet concreet gemotiveerd zijn over dit aspect. Verpleging aan huis zou volgens haar geen haalbaar alternatief zijn en ook het in het medisch advies gesuggereerde verzorgingstehuis zou ver verwijderd zijn van haar herkomst dorp en door haar Koerdische achtergrond zou zij vrezen voor discriminatie in een dergelijk tehuis in Istanbul.

Daarnaast stelt verzoekende partij zich vragen bij de financiële haalbaarheid van deze alternatieven wat evenmin onderzocht zou zijn en wijst zij op de aanzienlijke inflatie die intussen in Turkije geldt. Ook zorgen in andere plaatsen is bedenkelijk vermits verzoekende partij niet mobiel zou zijn.

3.12 Het komt aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot het afleveren van een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te kunnen overgaan. Het komt niet toe aan de administratieve overheid om met de vreemdeling een debat aan te gaan over het bewijs van de omstandigheden waaruit deze meent te kunnen afleiden dat het onmogelijk is om terug te keren naar haar land van herkomst.

Uit de vaststaande administratieve rechtspraak volgt dat het aan de aanvrager toekomt om de bevoegde overheid in te lichten van elk element waarvan hij/zij meent dat dit een invloed zou kunnen hebben op het onderzoek of de uitkomst van de aanvraag. De verplichtingen van de overheid dienen daarentegen op een redelijke wijze geïnterpreteerd te worden vermits de overheid anders eventueel in de onmogelijkheid gesteld zou worden om binnen een redelijke termijn gevolg te geven aan de herhaaldelijke aanvragen waarmee zij geconfronteerd wordt.

3.13 Verzoekende partij heeft in haar aanvraag geargumenteed dat zij familiaal geïsoleerd zou leven, ver van de mogelijkheden tot zorg zou wonen en financieel niet bij machte zou zijn om de kosten voor de zorg op te nemen. De beschikbaarheid van deze zorg zou niet aanwezig zijn en de toegankelijkheid zou nog minder gegarandeerd zijn.

De in de synthesesamenvatting opgenomen argumentatie onder meer in verband met de inflatie in Turkije en de invloed hierop wordt voor een eerste maal opgeworpen voor de Raad waardoor dit aspect in het kader van de huidige procedure niet beoordeeld kan worden vermits verwerkende partij dit element niet ter kennis kreeg voorheen en deze dan ook niet kon beoordelen in het kader van de destijds voorliggende aanvraag. Het is immers vaststaande rechtspraak dat de wettigheid van een administratieve beslissing beoordeeld wordt in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het moment van het nemen van de beslissing.

3.14 De Raad stelt vast dat de arts-adviseur in diens advies nader ingaat op de medische situatie van verzoekende partij en de nodige mantelzorg wel aanvaardt als bijstand. Ook bij de latere afweging van de situatie in Turkije wordt dit aspect meegenomen in de evaluatie. In de aanvraag wordt aangegeven dat deze mantelzorg "24u/24u" nodig is.

Wanneer de arts-adviseur tot de conclusie komt dat de nodige behandeling beschikbaar is in het land van herkomst en wanneer deze vaststelling bevestigd wordt door de antwoorden die in deze zin gevonden werden in de MedCOI databank die met name opgesteld werd in samenwerking met lokale artsen die aldaar hun kunde uitoefenen en dus perfect op de hoogte zijn van de daadwerkelijke beschikbaarheid van een behandeling, kan de Raad zich principieel niet in de plaats stellen van de arts-adviseur wiens opdracht vastgelegd werd in de wet en vervolgens in de plaats van deze arts opereren dat de behandeling niet beschikbaar zou zijn op straffe van het schenden van het geloof dat gehecht dient te worden aan het reeds geciteerde advies en de bronnen waarop dit advies steunt.

De arts-adviseur heeft inderdaad geoordeeld dat de nodige behandelingen beschikbaar zijn in het land van herkomst en wijst daarvoor op de mogelijkheid voor bijstand van een thuisverpleegkundige en eventueel op een opname in een verzorgingstehuis.

Volgens verzoekende partij zou de thuisverpleegkundige geen realistisch alternatief zijn en zou enkel haar zoon voor haar kunnen zorgen als mantelzorger.

De Raad wijst erop dat de onmiddellijke familieleden van verzoekende partij allen in Europa wonen of dat zou toch alleszins moeten blijken uit de stukken zoals deze werden medegedeeld. Deze kinderen bevinden zich

echter niet allen in de nabijheid van hun moeder en wonen in diverse landen (van Denemarken tot Oostenrijk). Verzoekende partij stelt dan wel dat zij niet verwacht kan worden vele honderden kilometers te reizen naar een gepaste zorginstantie, maar tegelijk moet vastgesteld worden dat haar kinderen ook op heden vele honderden kilometers van haar wonen waardoor de mantelzorg klaarblijkelijk enkel op de schouders van haar in België levende kind terecht komt. Of dit kind steun krijgt van de overige broers en zussen is niet bekend.

In dezelfde zin wordt er aangevoerd dat verzoekende partij geen sociaal netwerk meer zou hebben in haar herkomstland, doch hiervan ontbreekt het bewijs en door louter te stellen dat zij geen contact meer zou hebben met de andere kinderen van haar voormalige echtgenoot wordt dit niet aangetoond. Dit verhindert ook niet dat zij nog zou kunnen steunen op andere personen uit haar onmiddellijke nabijheid die desgevallend ook (financieel) gesteund kunnen worden door haar kinderen in België en andere Europese landen.

Blijkens de bewoordingen van onder meer de synthesesamenvatting wenst verzoekende partij zich bij een mogelijke terugkeer terug te vestigen in haar eigen dorp waardoor er toch vanuit gegaan mag worden dat zij nog kan steunen op de gemeenschap aldaar.

De Raad stelt echter ook vast dat uit de medische stukken blijkt dat de mantelzorg die verleend dient te worden aan verzoekende partij kennelijk intensiever geworden is. Daarenboven stelt de arts-adviseur dat reizen voor verzoekende partij mogelijk is, maar dat dit dient te gebeuren "*met de nodige begeleiding*". In een schrijven van 31 mei 2023 schrijft de behandelende arts dat er een mantelzorger aangesteld dient te worden en vermeldt hij dat de zoon van verzoekende partij de zorgen reeds op zich neemt. In het standaard medisch getuigschrift van 27 september 2024 luidt het reeds dat de mantelzorg medisch vereist is en dat verzoekende partij niet alleen kan blijven.

Verzoekende partij heeft opgemerkt in haar aanvraag dat zij een kenmerkend profiel heeft als alleenstaande vrouw van Koerdische origine. De opzoeken van de arts-adviseur die gebaseerd zijn op algemene gegevens geven inderdaad echter weinig zicht op de mogelijkheden die een dergelijk profiel hebben voor een bijkomende kwetsbaarheid. Verwerkende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekende partij meer dan zestig jaar verbleven heeft in haar land van herkomst en er van haar verwacht mag worden dat zij een zelfstandig leven kan leiden. Daarbij wijst de Raad erop dat de medische conditie van verzoekende partij voor een groot deel verbonden lijkt te zijn aan haar hogere leeftijd en dat haar verblijf in het verleden dan ook niet noodzakelijk relevant is voor haar toestand op heden die toch noopt tot voorzichtigheid over de mogelijkheid tot een zelfstandig leven. De arts-adviseur merkt op dat er mogelijkheden zijn voor een gunstigere toegang tot het openbaar vervoer en mindere bijdrage bij een opname in een ouderlingentehuis. Het lijkt echter moeilijk voor verzoekende partij om hier zelfstandig gevolg aan te geven.

Bijkomend beweert verzoekende partij enkel het Koerdisch machtig te zijn en is het dan ook niet uitgesloten dat zij in de Turkse zorginstellingen problemen zal ondervinden om te communiceren. Dit geldt uiteraard ook voor België waarbij zij echter blijkens de medische stukken in het dossier wel kan rekenen op de bijstand van haar in België verblijvende kind.

Deze elementen zijn opgeworpen in de aanvraag voor een machtiging tot verblijf en met betrekking hiertoe werden geen elementen opgenomen in het medisch advies van december 2025.

3.15 Door onvoldoende rekening te houden met het specifieke profiel van verzoekende partij bij het nemen van de eerste bestreden beslissing werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Een verdere bespreking van de overige middelonderdelen en middelen dringt zich derhalve niet op.

3.16 Ter zitting merkt verzoekende partij nog op dat haar toestand er op korte tijd ernstig op achteruit gegaan is en dat zij met spoed opgenomen diende te worden in het ziekenhuis. Gelet op deze snelle achteruitgang van haar gezondheid en de dringendheid van haar opname konden hiervan nog geen stukken voorgebracht worden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat het, ook al opereert hij in het kader van een louter annulatiecontentieux, in bepaalde omstandigheden wel degelijk mogelijk is om bepaalde gegevens, die voor het eerst later opduiken en die dateren van na de bestreden beslissing, in de debatten te betrekken. Wanneer het een situatie betreft waarin de administratieve overheid weigert het voordeel te verlenen dat door de rechtszoekende werd gevraagd, *quod in casu*, heeft deze normaliter in de aanvraag reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op het gevraagde. In de regel kunnen nieuwe gegevens dan niet op een dienstige wijze worden bijgebracht. Het is weliswaar anders wanneer de administratieve overheid het gevraagde weigert om redenen waarop de rechtszoekende onmogelijk kon anticiperen bij het indienen van diens aanvraag. In dat geval moet de rechtsonderhorige de gelegenheid

krijgen om zijn standpunt kenbaar te maken nopens de feiten die aan die redenen ten grondslag liggen en nopens de appreciatie van die feiten (cf. RvS 8 augustus 1997, nr. 67.691; RvS 18 mei 1999, nr. 80.275). Te dezen werd vastgesteld dat de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer zich op decisieve wijze hebben gebaseerd op de vaststelling dat verzoekende partij niet lijdt aan een dergelijk ernstige ziekte dat dit een machtiging om verblijf op medische gronden zou rechtvaardigen. Intussen zou haar toestand echter dermate verslechterd zijn dat zij hierop dan ook onmogelijk kon anticiperen.

3.17 De Raad stelt vast dat de vernietiging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard tot gevolg heeft dat de medische regularisatie-aanvraag van destijds opnieuw openstaat.

Verwerende partij dient dus opnieuw standpunt in te nemen over voormelde aanvraag, waarbij het niet valt uit te sluiten valt dat medische obstakels het opleggen van een terugkeerverplichting in de weg staan. Bijgevolg komt het passend voor, omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer, om ook het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 9 januari 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE